

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF SØNDAGS-BOGEN

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 202.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig05val-shoot-idm140040107444672.pdf> (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

↪ Først da, naar det ret bliver underligt for vore Øine, hvorledes Dagen skal oprinde, saa vi lade Hænderne synke, og overgive Værket aldeles til Ham, som virker alle Ting i Alle, først da føle vi, at Naturen skrider, og Dagen stunder til, og mærke det især paa vor morgenlige Betragtning af Timerne bag os, af vor Natte-Vagt og al vor Kamp med Søvnens, Mørket, og alle deres forvirrede Skikkelser! Hvad Fienden med Latter tilraabde 203 os i de bange Timer, at al vor Færdsel var en Natte-Vandring, vor vaagneste Tilstand kun en levende Drøm, vore klareste Syner kun Phantasier, det see og sige vi nu selv, med et roligt Smil, men ei med Ringe-Agt for det Bedste, der kunde times os ved Natte-Tide; thi det er jo et Efter-Skin af den forsvundne Dag, og en Anelse af den Følgende, der er jo vaagne, lyse, himmelske Drømme, der vel ei kan skabe Dag, men trøste dog vidunderlig over Savnet, finkle som utallige Stjerner, ja straale som Nord-Lys over Mørket, og beskiærme os, ligesom under Fugle-Vinger, imod Nattens Kulde, som under en blinkende Skjold-Borg, imod dens Forfærdeiser! Saa takke vi da Herren for de søde Drømme, der kun times, naar Hans Engle omleire os, og ligesom hvile sig paa vore Øien-Laage, men takke Ham ogsaa, fordi vi mærke, hvad det var, skjøndt dette Øieblik, mellem de venlige Drømme, og den gyldne Morgen-Røde, er det tungeste vi har oplevet, da det i aandelig Forstand aldeles svarer til hvad vi sagtens Alle af Erfaring kjende: det underlige Mellem-Rum, hvori Natten ligesom brydes med Dagen, og som vi derfor kalde Dag-Brækningen, da selv de bedste Vaagere føle Søvnens Magt, da selv om Sommeren det trækker koldt, og Hane-Galet vel er os kiært at høre, men dog ei oplivende! Ja, Christne! lad os, som det sig bør, takke Faderen for alle Ting i Jesu Navn: for Kirke-Aaret, som udrandt, og for det Ny, som nu oprinder, for Hans Vare-Tægt og Trøst i Natten, og for Morgen-Haabet, som Han stadfæster med det Apostoliske Hane-Gal i Dagens Epistel, visse derpaa, at det Lys, Han saaede for den Retfærdige, skal aldrig holde op at bære Straale-Frugter til Glæde for de Oprigtige af Hjertet! Menigheden vandrede med *Jakob*, landflygtig og huusvild, laae paa den vilde Mark, og havde kun en Steen til Hoved-Giærde, men den laae i Sandhed under aaben Himmel, thi det var vel et Drømme-Syn, men ikke Tant, at den saae Himmel-Stigen, hvor Engle vandrede, og Herren stod paa Toppen, sigende: Jeg er Herren, din Fader Abrahams Gud og Isaks Gud, det Land, som du ligger paa, det vil Jeg give dig og din Sæd! Da sagde vi ved os selv: her er Guds Huus, og Himlens Port, og vi stod tidlig op, understøttede af Bibel-Staven, og reiste Stenen til et Kiende-Mærke, og salvede den med Olie, og sagde propheterende: denne Steen skal vorde et Guds Huus, og her staae vi nu i Dag-Brækningen, uvisse om, hvad Synet havde nærmest at betyde, end sige om, hvordan det Huus skal reise og skal hvælte sig, hvorom vi talede, som Aanden vilde, der var over os; her staae vi, mellem Morgen-Drømmen 204 som er forbigangen, og Morgen-Røden som skal giøre Alting klart, og fristes til at vorde utaalmodige, men vente dog ikke forgiæves! Maaskee mene vi ti Gange, at vi see Dag-Skiæret paa de hvide Skyer over Havet, og giættede dog feil, maaskee, mens vi stirre mod Østen, oprinder Herrens underlige Dag i Vester, bag os, saa vi staae midt i Morgen-Røden, før vi veed det; men hvad skader det, som da end klarere forkynder Guds Ære, og aabenbarer det, at det er Ham og ikke os, der danner Lys og skaber Mørkhed!